

Si Reverend David Benjamin Keldani, Katolikong Pari, Iran

Paglalarawan: Ang isang Romano Katolikong pari ng sekta ng Uniate-Caldean ay nagbalik-loob sa Islam.

Ni IPCI

Nailathala noong 24 Aug 2020 - Huling binago noong 17 Oct 2009

Kategorya: [Mga Artikulo](#) > [Mga kuwento ng mga Bagong Muslim](#) > [Mga Pare at mga Relihiyosong Personalidad](#).

Nang tanungin kung paano siya napunta sa Islam ay sumulat siya:

oeAng aking pagbabalik loob sa Islam ay hindi maaaring maiugnay sa anumang kadahilanan maliban sa mabiyayang direksyon ng Makapangyarihang Allah. Kung wala ang Banal na patnubay na ito ang lahat ng pag-aaral, ang paghahanap at iba pang mga pagsisikap na makahanap ng Katotohanan ay maaaring humantong sa isang pagkaligaw. Sa sandaling naniwala ako sa Ganap na Kaisahan ng Diyos at sa Kanyang Banal na Apostol na si Muhummad (sumakanya nawa ang kapayapaan at pagpapala) ay naging batayan ng aking pag-uugali at asal.”

Si Abdu 'l-Ahad Dáwúd ay ang dating si Rev. David Benjamin Keldani, B.D., isang paring Romano Katoliko ng sekta ng Uniate-Chaldean. Ipinanganak siya noong 1867 sa Urmia sa Persia; edukado mula sa kanyang maagang pagkabata sa bayang iyon. Mula 1886-89 (tatlong taon) siya ay nasa mga kawani ng pagtuturo ng Arsobispo sa Misyong Canterbury's sa mga Asyano (Nestorian) na mga Kristiyano sa Urmia.

Noong 1892 siya ay ipinadala ni Cardinal Vaughan sa Roma, kung saan sumailalim siya sa isang kurso ng pilosopikal at teolohikal na pag-aaral sa Propaganda Fide College, at noong 1895 ay inordenahang pari. Sa panahong iyon ay nag-ambag siya ng isang serye ng mga artikulo sa *The Tablet* sa "Assyria, Roma at Canterbury"; at pati sa *Irish Record* sa "pagiging tunay ng Pentateuch." Siya ay nagkaroon ng maraming mga pagsasalin ng *Ave Maria* sa iba't ibang wika, na inilathala sa *Illustrated Catholic Missions*. Habang nasa Constantinople sa kanyang paglalakbay sa Persia noong 1895, nag-ambag siya ng isang mahabang serye ng mga artikulo sa Ingles at Pranses sa pang-araw-araw na papel, na inilathala doon sa ilalim ng pangalan ng *The Levant Herald*, sa "Mga Simbahan sa Silangan." Noong 1895 ay sumali siya sa *French Lazarist Mission* sa Urmia, at inilathala sa kauna-unahang pagkakataon sa kasaysayan ng *Mission* na isang pana-panahon sa *vernacular Syriac* na tinawag na *Qala-La Shárá*, i.e. "Ang Boses ng Katotohanan." Noong 1897 siya ay pinangalagaan ng dalawang Arsobispo ng Uniate-Chaldean ng Urmia at ng Salmas upang irepresenta ang mga Mga Katoliko sa Silangan sa Eucharistic Congress na ginanap sa *Paray-le-Monial* sa Pransya sa ilalim ng panguluhan ni *Cardinal Perraud*. Ito ay, sa opisyal na paanyaya. Ang papel na binasa sa Kongreso ni "Padre Benjamin" ay nailathala sa *Annals ng Eucharistic Congress*, na tinawag na "*Le Pelirin*" ng taong iyon. Sa papel na ito, ang *Chaldean Arch-Priest* (na ang kanyang opisyal na titulo) ay nagtanggap sa sistemang pang-Katoliko ng edukasyon sa mga Nestorian, at hinulaan ang

napipintong paglitaw ng mga paring Russian sa Urmia.

Noong 1898 bumalik si Padre Benjamin sa Persia. Sa kanyang katutubong nayon, Digala, halos isang milya mula sa bayan, binuksan niya ang isang paaralan ng libre. Sa sumunod na taon ay ipinadala siya ng mga awtoridad ng simbahan upang mangasiwa sa diyosesis ng Salmas, kung saan ang isang matalim at iskandaloso na salungatan sa pagitan ng *Uniate Archbishop, Khudabásh*, at ng mga *Lazarist Fathers* sa loob ng mahabang panahon ay nagdulot ng pag-hihiwalay sa isang sekta. Noong araw ng Bagong Taon 1900, ipinangaral ni Padre Benjamin ang kanyang huli at hindi malilimutang sermon sa isang malaking kongregasyon, kasama na ang maraming di-Katolikong mga Armenian at iba pa sa Cathedral ng St. George 's Khorovábád, Salmas. Ang paksa ng mangangaral ay "Bagong Siglo at Bagong mga Tao." Inalala niya ang katotohanan na ang mga Nestorian Missionaries, bago ang pagdating ng Islam, ay ipinangaral ang Ebanghelyo sa buong Asya; marami silang mga establisimento sa Indiya (lalo na sa Malbar Coast), sa Tartary, China at Mongolia; at isinalin nila ang Ebanghelyo sa *Turkish Uighurs* at sa iba pang mga wika; na ang Misyong ng Katoliko, Amerikano at Anglikano, sa kabila ng maliit na kabutihan na ginawa nila sa bansang *Assyro-Chaldean* sa paraan ng paunang edukasyon, ay naghiwalay sa bansa - mayroon ng isang maliit - sa Persia, Kurdistan at Mesopotamia na naging maraming mga alitan ng sekta; at ang kanilang mga pagsisikap ay nakatadhana upang mangyari ang panghuling pagbagsak. Dahil dito pinayuhan niya ang mga katutubo na gumawa ng ilang mga sakripisyo upang tumayo sa kanilang sariling mga paa tulad ng mga kalalakihan, at huwag umasa sa mga misyon sa dayuhan, atbp.

Limang malalaki at mahinahon na misyon - Amerikano, Anglicans, Pranses, Aleman at Ruso - kasama ang kanilang mga kolehiyo, Press na suportado ng mga mayaman na relihiyosong lipunan, ang Consuls at mga Ambassador ay nagsisikap na makapag pabalik-loob ng humigit-kumulang isang daang libong mga Assyrians-Chaldeans mula sa maling pananampalataya ng Nestorian sa isa o sa iba pang limang maling pananampalataya. Ngunit sa lalong madaling panahon ay pinatalsik ng Misyong Ruso ang iba pa, at ito ang misyon na kung saan noong 1915 ay itinulak o pinilit ang mga Assyrians ng Persia, pati na rin ang mga tribong mga tagabundok ng Kurdistan, na pagkatapos ay lumipat sa kapatagan ng Salmas at Urmia, na kumuha ng armas laban sa kani-kanilang pamahalaan. Ang resulta ay ang kalahati ng kanyang mga tao ay namatay sa digmaan at ang natira ay pinalayas mula sa kanilang mga katutubong lupain.

Ang mahusay na tanong na kung saan sa loob ng mahabang panahon ay gumagana ang solusyon nito sa isipan ng pari na ito ay papalapit na sa kasukdulan nito. Ang Kristiyanismo ba, kasama ang lahat ng iba't ibang mga hugis at kulay nito, at sa walang katiyakan, galit na galit na puno ng katiwalian na mga Banal na Kasulatan, ang tunay na Relihiyon ng Diyos? Sa tag-init ng 1900 siya ay nagretiro sa kanyang maliit na villa sa gitna ng mga ubasan malapit sa bantog na bukal ng Cháli-Boulaghi sa Digala, at doon sa isang buwan ay ginugol ang kanyang oras sa panalangin at pagninilay-nilay, na nagbabasa nang paulit-ulit sa mga Banal na Kasulatan sa kanilang orihinal na teksto. Natapos ang krisis sa isang pormal na pagbibitiw na ipinadala sa Unibersidad ng Arsobispo ng Urmia, kung saan prangka niyang ipinaliwanag kay Mar (Mgr.) Touma Audu ang mga dahilan ng pagtalikod sa kanyang mga tungkulin sa paglilingkod sa simbahan. Ang lahat ng mga pagtatangka na ginawa ng mga awtoridad sa simbahan upang bawiin ang kanyang desisyon ay walang pakinabang. Walang personal na pagtatalo o pag-aaway sa pagitan ni Padre Benjamin at ng kanyang mga superyor; lahat ng ito ay tanong ng kanyang

konsensya.

Sa loob ng maraming buwan si G. Dáwúd - tulad ng tawag sa kanya ngayon - ay nagtatrabaho sa Tabriz bilang Inspektor sa Persian Service of Post at Customs sa ilalim ng mga dalubhasang Behika. Pagkatapos siya ay dinala sa serbisyo ng Crown Prince Muhammed Alí Mirsá bilang guro at tagasalin. Ito ay noong 1903 na muli siyang bumisita sa Inglatera at doon ay sumali sa Unitarian Community. At noong 1904 siya ay ipinadala ng British at Foreign Unitarian Association upang isagawa ang isang gawaing pang-edukasyon at kaliwanagang mga trabaho para sa mga mamamayan ng kanyang bansa. Sa kanyang pagpunta sa Persia binisita niya ang Constantinople; at pagkatapos ng maraming mga panayam kay Sheikhu 'l-Islám Jemálu' d-Dín Effendi at iba pang mga Ulémas, niyakap niya ang Islam.

Ang web address ng artikulong ito:

<http://www.islamreligion.com/tl/articles/852>

Copyright © 2006-2020 [IslamReligion.com](http://www.IslamReligion.com). Lahat ng mga karapatan ay inilaan.